నీ రూపం - నా తెలివి

"సుకుమాంజలీ! ఎక్కడున్నావు?" బరువుగా నిట్టూర్చాడు భవానీప్రసాద్ ఎదురుగా టీపాయిమీద ఉన్న ఏష్ట్రేలో సిగార్ బూడిద దులిపాడు చల్లారిపోయిన కాఫీ కప్పును చేత్తో పక్కకునెట్టాడు కిటికీలోనుంచి బైటికి దృష్టిపోనిచ్చాడు. శూన్యంలో చూపులు దేనినో వెదుక్కోవటం మొదలుపెట్టాయి.

సాయంకాలము అయిదు గంటలు దాటింది. ప్రొద్దువాలుతున్న లక్షణాలను ప్రకృతి పొదివిపట్టుకుంది.

కాంతి రహితమయిన చూపులతో భవానీప్రసాద్ నిశ్చలంగా కూర్చున్నాడు ఆ ఉదయం కారులో బయలుదేరి కటకటాల వెనుక చిలిపిచూపులతో సవాలు చేస్తున్నట్లు నిలబడ్డ రాణిని చూసినతరువాత అతడికి మతిపోయినంత పనైంది.

"నేను విన్నది నిజమేనా!" ఆమె దృష్టినుండి మళ్ళించుకుంటూ అడిగాడు.

"అక్షరాల, కాకపోతే ఇక్కడికెందుకు వస్తాను?" పెదవులలోనుంచి కొంటెతనం తొంగిచూస్తున్నది. జరిగినదానికి పశ్చాత్తాపము ఎక్కడా కనబడలేదు.

అతడికి దుఃఖము అలలు అలలుగా పొంగి ఉవ్వెత్తున పైకిలేచింది. ఆమె కెదురుగా నిలబడ్డాడు కాని చూపులు ఎటో తిరుగుతున్నాయి. గతం చెదురుమదురుగా కళ్ళముందర తిరుగుతోంది

తలఆడిస్తూ బరువుగా నిట్టూర్చి 'వస్తా'నంటూ వినీ వినబడనట్టుగా గొణుక్కుంటూ బైటికినడిచాడు. కారులో కూర్చుని విసురుగా తలుపువేసుకుంటూ "వకీలు మురహరిరావుగారింటికి పోనీ" అన్నాడు.

కారుడ్రైవరు తెల్లబోయి "ఎక్కడికి బాబూ?" అడిగాడు. భయపడుతూ.

"హోటల్ మిధిల సందులోకి" జేబులన్నీ తడుముకుని సిగార్ వెలిగించాడు

వకీలుతో ఏ విషయమూ దాచకుండా చెప్పి "ఏమయినా ఆశ ఉన్నదా?" అడిగాడు తలవంచుకుని.

"ఇద్దరు స్నేహితులఎదుట సవాల్‌చేస్తూ అంతపని చేసిందంటున్నారు. పైగా పోలీసు స్టేషన్‌కు స్వయంగా వెళ్ళి చెప్పివచ్చిందంటున్నారు బాగా ఆలోచించి గాని చెప్పలేను. రేపు ఈ వేళకి రండి" లేచినిలబడ్డాడు వకీలు

భవానీప్రసాదు ఇంటికి వచ్చాడు-భోజనం సహించలేదు పడుకుని లేచే టప్పటికి సుమాంజలి ఎదురుగా నిలబడ్డట్టయింది

భవానీప్రసాద్ పెద్దఎత్తున వ్యాపారంచేస్తూ ఆ పనులమీద బొంబాయి కలకత్తా మద్రాసు నగరాలు నెలకొకసారి తిరుగుతూ ఉండేవాడు ఒకసారి కలకత్తాలో అతడు ఒకపెద్ద హోటల్లో దిగినప్పుడు అర్ధరాత్రివేళ ప్రక్కగదిలో నుండి ఏడుపు వినబడ్డది భవానీప్రసాద్ గదిలోనుంచి బైటికివచ్చి చూశాడు ప్రక్కగది తలుపులు ఓరగావేసి ఉన్నాయి తలుపులు నెట్టుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళటాని కతడికి ధైర్యము చాలలేదు కొంతసేపు అటే చూస్తూ నిలబడి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

మరునాడు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు భవానీప్రసాద్ తన గదిలోనుంచి బైటికి రాగానే మిసమిసలాడే యవ్వనంలో ఉన్న ఇరవైఏళ్ళ పడుచు కనబడ్డది చూడగానే తలవంచుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది భవానీప్రసాద్ కాఫీ టిఫిన్ తెచ్చిన బాయ్‌నడిగి ఆమెను గురించిన సమాచారమంతా సేకరించాడు? ఆమె పేరు సుమాంజలి ఆమెను తండ్రి తీసుకువచ్చి వదిలిపెట్టి చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాడు మధ్యాహ్నానికి భవానీప్రసాద్ ధైర్యంచేసి ఆమె గదిలోకివెళ్ళి కాఫీ టిఫిన్ ఆర్డరు చేసి సంభాషణలోకి దిగాడు. ఆ సాయంత్రానికల్లా ఒకయిల్లు అద్దెకు తీసుకుని హోటలు వదిలిపెట్టారు ఇద్దరూ

సుమాంజలిని చూసినక్షణంలో భవానీప్రసాద్‌కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. ముత్యపురంగు దేహచ్ఛాయ ఒక మహాశిల్పి చెక్కిన శిల్పంలా ఉన్నది ఆమె భవానీప్రసాదు మొదటచూడగానే ఆమె ఏపారశీకదేశపు చిన్నదో అనుకున్నాడు

అతడు అవివాహితుడే కాని బ్రహ్మచారిమాత్రం కాడు. అటువంటి అసమాన సౌందర్యాన్ని అతడంతకు పూర్వము చూసి ఎరగడు. రోజులు నిముషాల మాదిరి అతడికి తెలియకుండా గడిచిపోయాయి.

భవానీప్రసాద్ కలకత్తాలో చూసుకోవలసినపని వారం రోజుల్లోనే ముగిసి పోయింది. కాని అతడు రెండునెలలయినా అక్కడినుంచి కదలలేక పోయాడు. అప్పటికి పదిపన్నెండు ఉత్తరాలు బొంబాయినుంచీ మద్రాసునుంచీ వచ్చాయి. అతడికి కలకత్తావదిలిపెట్టి వెళ్ళక తప్పలేదు, సుమాంజలిని వదిలిపెట్టి వెళ్ళాలని లేదు. కాని వెంట తీసుకువెళ్ళటానికి వీలులేని పరిస్థితి. అతడి విలాస జీవితానికి ఎక్కడికక్కడ అందగత్తెలైన నవయువతులున్నారు. కాని భవానీప్రసాద్ సుమాంజలిని వదిలిపెట్టి వెళ్ళటానికి సంశయించటం మొదలుపెట్టాడు. అతడికి తనతో గడిపిన స్త్రీలను గురించి యోచించే అలవాటులేదు. కాని సుమాంజలిని మరిచిపోకుండా ఉన్నాడు.

భవానీప్రసాద్ ఎంత స్త్రీలోలుడయినా వాళ్ళకోసం తన వ్యాపారాన్ని దెబ్బ తిననిచ్చే స్వభావం కలవాడు కాడు। మనసు వెనుకకు లాగుతున్నా నమ్మకమయిన నౌకరిని ఉంచి, సుమాంజలికి తగిన ఏర్పాటుచేసి బొంబాయి ప్రయాణమయ్యాడు.

రెండు నెలలపాటు మద్రాసు బొంబాయి తిరిగి వ్యాపారం చూసుకుని కల కత్తా వచ్చేటప్పటికి నిండుగర్భంతో సుమాంజలి ఎదురుగా వచ్చినది. అతడు కల కత్తాలో ఉండగానే రాణి పుట్టింది. అతడు మదరాసు వెళ్ళినా బొంబాయి వెళ్ళినా పదిరోజులకే పనులన్నీ ముగించుకుని తిరిగివస్తున్నాడు. రాణినిచూడగానే అతడి హృదయం పొంగటం మొదలు పెట్టింది.

రాణి మూడుమూర్తులా తల్లినిపోలింది. తండ్రిని వదిలిపెట్టకుండా కూడా తిరిగేది. భవనీప్రసాద్ సుమాంజలుల మధ్యకూర్చుని నవ్విస్తూ, మురిపిస్తూఉండేది.

"సుమా, రాణీదంతా నీ రూపమే" తనివితీరా ముద్దాడేవాడు భవానీప్రసాద్.

"రాణీదంతా మీతెలివే" అనేది సుమాంజలి రాణీబుగ్గలు పిసుకుతూ.

"నీరూపము-నాతెలివి" గలగల నవ్వేవాడు భవానీప్రసాద్.

అనుకోకుండా పదేళ్ళరాణి ఒకనాటి వేకువజామున తల్లిలేనిదయిపోయింది మానసికంగా క్రుంగిపోయిన భవానీప్రసాదు రాణిని తనకంటిలో పాపలా కాపాడుతూ పెంచాడు తల్లీతండ్రీ తనే అయి తనవెంట తిప్పుతూ ఉండేవాడు

ప్రాణంలో ప్రాణంలా చూసుకున్న రాణి తనకన్నుకప్పి ఎంతపనిచేసింది !

భవానీప్రసాద్‌కు తల గిర్రున తిరగటం మొదలు పెట్టింది డబ్బును మంచి నీళ్ళలా ఖర్చుచెయ్యటం-విలాసంగా తిరగటం అలవాటు చేసుకున్నది రాణీతండ్రి చేసిన పెళ్ళి ప్రయత్నాలన్నీ విఫలం చేసింది ప్రతిరోజూ సాయంత్రం కారు తీసుకుని వెళ్ళిపోతుంది ఏ అర్ధరాత్రికో ఊగుతూ వస్తుంది

రాణి పిటపిటలాడే యవ్వనంలోఉంది చేతినిండా డబ్బుంది. స్వేచ్ఛగాతిరగటానికి అలవాటుపడ్డది భవానీప్రసాదు ఆమెనుఅలా వదిలిపెట్టలేడు వదలక ఏమీ చెయ్యలేడు

జీవితంలో జరిగిన సంఘటనలు ఒకదాని తరువాత ఒకటి ఫిల్మురీలులా అతడి కళ్ళఎదుట తిరగటం మొదలు పెట్టాయి ఎన్నడూ ఎరుగని అధైర్యం అతని విచలితుణ్ణి చేస్తున్నది భయంతో గజగజ వణకటం మొదలుపెట్టాడు

రైలుస్టేషన్లలో బస్సుస్టాండులో నేర్పుగా జేబులుకొట్టి పట్టుబడకుండా తిరుగుతున్న భవానీప్రసాద్ పాతికేళ్ళ వయసులో చందూలాల్ కంపెనీలో నౌకరుగా కుదిరాడు కలకత్తానగరంలో ఒంటరిగా ఉంటూ చేస్తున్న వ్యాపారం అభివృద్ధి చెందటం మొదలుపెట్టింది అతడు ఏడాది కొకసారి ఉత్తర హిందూస్థాన్ వెళ్ళి ఒక నెలరోజులు తన భార్యా పిల్లలతో గడిపి వచ్చేవాడు తన కాపరం అక్కడినుంచి తరలించితే తనవాటా అన్నలు మాయం చేస్తారని అతడి భయం చందూలాల్ ఊళ్ళోలేనప్పుడు భవానీప్రసాద్ వ్యవహారమంతా చక్కబెట్టేవాడు ఒకసారి చందూలాల్ కలకత్తా చుట్టుప్రక్కల పడవమీద ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడు అతడికి తెలియకుండా భవానీప్రసాదు వెనకగుండా వెళ్ళి నిద్రలో ఉన్న చందూలాల్‌ను నీళ్ళలోకి తోసివేశాడు. అతడు చనిపోయినట్టు నిర్ధారణ చేసుకుని వ్యాపారమంతా చేత చిక్కించుకున్నాడు. సంవత్సరం తిరక్కుండా మదరాసు బొంబాయి నగరాలలో కూడా వ్యాపారం సాగించటం మొదలు పెట్టాడు-

భవానీప్రసాద్ దేహం జలదరించింది. వందరూపాయల నోట్లు కట్టలకు కట్టలు అతడి కళ్ళ ఎదుట నాట్యం చెయ్యటం మొదలు పెట్టాయి.

మూడు మహానగరాలలో వ్యాపారం చేస్తున్నా అతనికి తృప్తి కలగలేదు. కొంతమందిని కూడగట్టుకుని దొంగనోట్లను ముద్రించటం మొదలు పెట్టాడు. జయని సాగుతోంది ప్రభ అంతవరకూ అతడు అనుకున్నది సాధించటమేగాని అపజయమన్నది ఎరుగడు. క్రౌర్యమూ, కాఠిన్యమూ ముఖంలో కొట్టవచ్చినట్టున్నా విజయలక్ష్మి అతడినే వరించి వదలకుండా వెన్నాడుతూ ఉండేది.

సుమాంజలిని చూసిన క్షణంలో అతడిలో మార్పుగలగటం మొదలు పెట్టింది. ఆమె సౌందర్యమూ, లాలిత్యమూ అతడిని మనిషినిచేశాయి. ప్రేమ అంటే ఏమిటో తెలిసింది. రాణిపుట్టగానే అతనిలోని మమకారం వాత్సల్యం పెల్లుబుక నారంభించింది. ఒక దశాబ్దంలో క్రూరుడూ కఠినుడూ అయిన భవానీ ప్రసాద్‌లో కూడా ఇంత మమకారం ఉన్నదా అనిపించేటట్టుగా మారిపోయాడు. సుమాంజలి చనిపోయిన తరువాత అతడు నిస్తేజుడై పోయాడు. ఆమెమీద ప్రేమ కూడా రాణివైపుకు మరల్చాడు. అతడు పగలంతా ఎక్కడ తిరిగినా పడుకోబోయే ముందర సంతోషముతో గంతులువేసే రాణిని ఒక్కసారి అలాచూసి పక్కమీది కొరిగేపోయేవాడు.

అతడికి జీవితంలో మిగిలింది ఒక్క రాణీయే. కోరినంత ధనం సంపాదించాడు చేతనైనంతవరకూ అమాయకులను మోసగించాడు. ప్రభుత్వం కళ్లు కప్పాడు. ధనకాంక్షతో చేయరానిపనులు చేశాడు.

ఇప్పుడు రాణి అతడిని మోసగించింది. అతది పరువు తీసింది. బజార్లో నిలబెట్టింది.

ఆనాడు తెల్లవారకముందే మిత్రుడు ముకుందరావు వచ్చాడు. రాణి సంగతంతా చెప్పాడు.

రాణీ హోటల్ కళోజ్‌లో మణిలాల్‌తో ఉండగా శ్రీమన్నారాయణ్ చూశాడట. మరునాడు రాణి కనబడ్డప్పుడు ఆమెతో తగాదాపడి జాగ్రత్తగా మసలుకోకపోతే ఫలితం అనుభవించాల్సి వస్తుందని బెదిరించాడట. రాణి నవ్వుతూ, అత

డితో స్నేహంగా మళ్ళీ తిరగటం మొదలు పెట్టిందట దానితో అతడికి కోపం. పోయి మామూలుగా రాణీతో తిరుగుతున్నాడట ఒకనాడు రాణి అతడికి కాఫీలో విషం కలిపియిచ్చి అతడి స్నేహితుల ఎదుట 'నాతో ఆనాడు తగాదా పెట్టుకున్న ఫలితం అనుభవించు, అని కసిగా అరిచిందట మామూలుగా కాఫీ తాగిన శ్రీమన్నారాయణ్ స్నేహితుల కులాసా కబుర్లలో మునిగి ఉన్నాడట. 'కాసేపటిలో చస్తావు' అని అరిచిందట రాణి ఆమె మాటలు వాళ్ళు లెక్క చెయ్యలేదు కాని ఆ మధ్యాహ్నానికి నిజమయ్యాయి కసితీరిన రాణి తానే పోలీసులకు వెళ్ళి చెప్పి-పట్టుపడిపోయింది

భవానీప్రసాద్ పెదవుల మధ్య సిగార్ కాలి మసి అయిపోయింది

"సుమాంజలీ నీ రూపం - నా తెలివీ రాణిలో ఉన్నాయని ఆనాడిద్దరమూ మురిసిపోయాము దాని పర్యవసానము చూడటానికి ఈనాడు నీవు లేవు. నేనొక్కడినీ మిగిలాను "

ఎర్రబడ్డ అతడి కళ్ళనుండి అశ్రువులు ధారలు కట్టాయి

ఆ రాత్రి భోజనం లేకుండా రెండు బీర్‌సీసాలు ఖాళీచేసి ఆ పడకకుర్చీలో అట్లాగే మాగన్నులో గడిపాడు.

మరునాడు ఉదయం ఎనిమిది గంటలవుతూనే వకీలు మురహరిరావు భవానీప్రసాద్‌కు ఫోను చేశాడు

"మీరు ఇక్కడికి వస్తానన్న వేళదాటింది బయలుదేరుతున్నారా ?"

"లాభం ఏమయినా ఉంటుందా ?" తడి ఆరిన గొంతుతో ప్రశ్నించాడు భవానీప్రసాద్

"రాత్రంతా ఆలోచించి ఆలోచించి ఉపాయాలు వెదికాను త్వరగా రండి. కేసికి మీరెంత ఫీజు ఇచ్చినా తక్కువే" ఖంగున మ్రోగింది కంఠం

"అలాగే-అలాగే" అన్నాడు భవానీప్రసాద్ కాని అతడు కుర్చీలోనుంచి లేకలేకపోయాడు.

లోకాన్ని భ్రమింపచేసే అందం !

లోకాన్ని మాయచేసే తెలివి !

రెండూ ఒక వ్యక్తిలో మూర్తీభవించి ఘోరమయిన పాపాలకు మూల కారణాలయ్యాయి.

సుమాంజలిలో లేని దుర్మార్గం ఆమెను పోలి పుట్టిన రాణిలో ఎందుకు ఉండాలి ?

సుమాంజలిని చూపినప్పటినుండీ తనలోని దానవుడు నశించి మానవుడు మేల్కొన్నాడు.

తిరిగి దానవుణ్ణి మేల్కొలిపి పోషించటమా ?

అతడి ఆలోచనలు తెగలేదు. గంటలు నిమిషాల మాదిరిగా గడిచి పోతున్నాయి.

జగచ్చక్షువు చరచర పైకి ఎక్కుతున్నాడు.

(జయశ్రీ ప్రత్యేక సంచిక)